

МГ

МАТЕМАТИЧКА
ГИМНАЗИЈА
БЕОГРАД

МГ ЧАСОПИС

МГ

**ЧАСОПИС ЗА ПОЛИТИЧКУ КУЛТУРУ
И КУЛТУРНУ ПОЛИТИКУ**

Албрехт Дирер: Аутопортрет

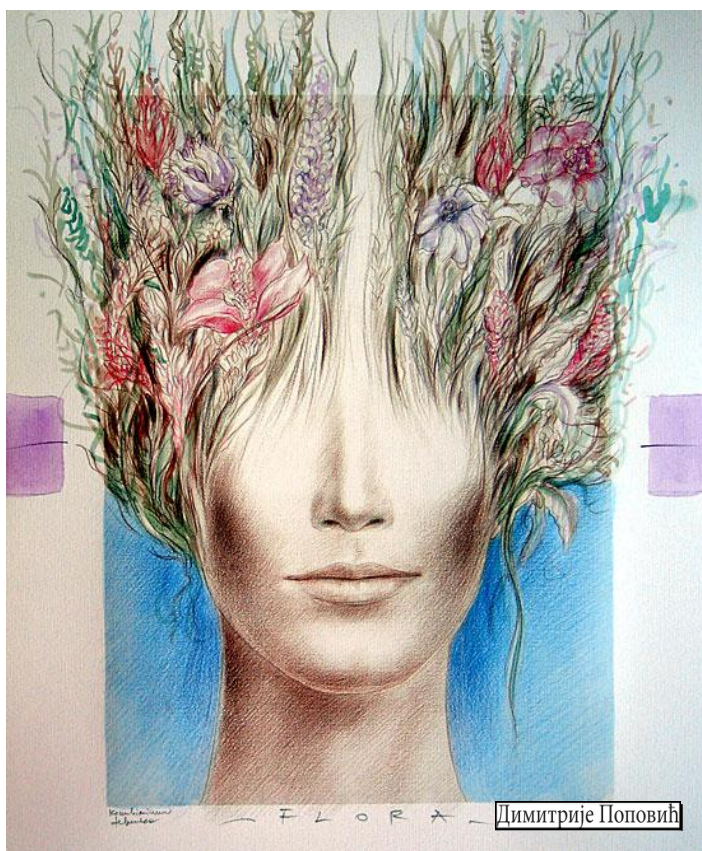

**ЈАВАШЛУК –
НЕОДГОВОРАН,
НЕМАРАН И АЉКАВ
ОДНОС ПРЕМА РАДУ**

ГОСПОДАР РАДИША

Лица:

Директор фирме

Директоров отац

Радиша - радник фирме

Касандра – секретарица фирме

Директор седи у канцеларији, заваљен у своју нову ко-
жну фотељу. Држи ноге на столу, пије скуп виски и пућка
томпус. Чита најновији број часописа који се бави скупоценим
аутомобилима. Међутим, спокојство прекида секретарица.

Сцена I

Касандра – Имате позив од оца.

Директор – Уфф, не могу сада да причам са њим, реци му да
сам на састанку и пребаци га Радиши.

Касандра – (директору) У реду. (У слушалицу)-Ваш син је
тренутно заузет, али ћу вам пребацити везу Радиши.

Сцена II

Отац – (Радиши) Како си, Радиша, јел' има пуно посла?

Радиша – Ево, није лоше. Па, не знам како да вам кажем,
али ствари са фирмом не стоје најбоље...

Отац – Шта?! Како то мислиш? По причи мог сина, рекао
бих да напредујете. Како је ситуација могла да постане одједном
лоша?

Радиша – Па у томе и јесте ствар. Видите, мени је тешко да
ово кажем, јер вас веома поштујем, али немам другог избора...

Отац – Па реците, аман, о чему се ради?!

Радиша – Видите, ваш син не говори истину. Тренутна си-
туација је веома лоша: посла има мало, клијенти нас напуштају,
отпуштамо раднике... Фирма је заиста у лошој позицији.

Отац – Е па, то су веома тешке речи. Ја ћу то морати лично
да проверим. Али, хвала на искрености. (Спушта слушалицу,
поново зове сина).

Касандра – Извините, господине, али директор је тренутно
заузет, има веома важан саста...

Отац – Ма, немој ти много да причаш, него ми дај оног
имбецила, јеси разумела?

Касандра – У реду.

Сцена III

Касандра – (Директору)-Знате, отац инсистира да прича са вама...

Директор – Ма добро, јесамли ти, ја бре, рекао да му кажеш да сам на састанку!

Касандра – Знам, али делује веома узнемирено, нисам могла ништа да учиним.

Директор – Е па, глупачо, када ти кажем нешто тако и уради. Ај, пребаци ми везу.

Отац – (Директору)-Је ли, на каквом си ти то важном састанку?

Директор – Па причао сам са делегатима из неке велике фирме о битном пројекту...

Отац – Ма, је ли? А што сам ја онда добио информацију да фирма пропада? И да ме ти све време лажеш? Да ли је то истина?

Директор – Има ту мало истине, али нисам хтео тебе да оптерећујем глупостима...

Отац – Какве глупости, па ја сам ту фирму подигао на сопственом зноју, балавче, а ти си се нашао да је уништиш! Желим да видим добре резултате, и то брзо. Од сада пратим сваки твој корак. Да ли сам био јасан?

Директор – У реду, поправићемо стање, ништа не брини. (Спушта слушалицу).

Директор – Па, како си, Радиша, како посао?

Радиша – Па, није баш најбоље. Данас још увек није било посла...

Директор – Ма јел'?' А извини, откуд ти идеја да причаш мом оцу тамо неке приче и бајке, и то све иза мојих леђа? Хајде, то хоћу да чујем.

Радиша – Па, шефе, како да вам кажем, али ја сам само истину рекао. Посла заиста нема, радници су незадовољни...

Директор – Ма немој, криза, кажеш?

Радиша – Па да, имамо пуно проблема.

Директор – А видиш, Радиша, ја мислим да си нам тренутно ти најслабија карика у ланцу. Жао ми је што ово морам да ти саопштим, али отпуштен си.

Радиша – Али како то, ја сам веран радник ове фирме већ двадесет година, како ћете ми наћи адекватну замену?

Директор – Па о томе више не мораш да бринеш, зар не? (Залупи слушалицу).

Сцена IV

Радиша, покуњен, паковао је ствари из канцеларије. Био је погођен великом неправдом. У њему је куљао бес, осећао се страшно оштећеним. Али, чврсто је био одлучио да неће очајавати, него се пробити сам својим путем.

Наступила је економска криза, несрећно време за бизнис. Међутим, вредни Радиша је основао фирму, и мада је стартовао од самог дна, брзо се пробијао у свету бизниса.

У међувремену, директорова фирма је готово пропала. Директоров отац се разболео, није могао да поднесе терет губитка фирме. Сам директор се пропио, трошио новац којег је било све мање и мање.

Правда је дошла по своје. Радиша откупљује фирму од свог бившег директора.

Сцена V

Директор је након разговора са оцем био веома узнемирен. Размислио је шта би могао да уради.

Директор – Касандра, дођи у моју канцеларију и доведи Сабрину.

Након неколико минута, обе су ушле у директорову канцеларију.

Касандра је била елегантно обучена, имала је високе штикле, црне чарапе, мини сукњу, белу кошуљу, кроз коју се назирао црни грудњак, и сако. Коса јој је била затегнута у коњски реп. Имала је лице попут анђела: танке обрве, ватрене очи, од чијег погледа застаје дах, пуне усне, румен јој је прекривала образе. Она хитрим покретом распусти и разбаруши косу.

Сабрина, њена сестра близнакиња, носила је кратку хаљину и дуге чизме. Испод провидне хаљине су се могле назрети танге.

Касандра – (директору)-Реци нам, драги, зашто си узнемирен?

Сабрина – Не брини, ми ћемо да те орасположимо...

Стефан Прибићевић,
Љубица Цимеша,
Александар Миладиновић,
Богдана Нонковић
ЗД

ЈАВАШЛУК

У кући Шона Џона Лука
увек се јела добра штука.
За његовог дједа морскога вука,
Кога су звали Капетан Кука
кувар је стављао превише лука,
од чега је свима било мука.
После једног дугачког поста
Кука кувару рече „Доста!“,
„Отера луком свакога госта,
за женидбу у селу нико не оста ,
прети ми ћерка већ скоком са моста.“
„Ствар и није тако проста,“
бранио се кувар Коста
„а увек можеш јести тоста.“
Шта Кука рече тајна оста,
ал’ временом Коста мајстор поста.

У кући Шона Џона Лука
никада није била бука.
Његов отац, командир пука,
пријатељ славнога Џејмса Кука,
презираше вику, цику.
Од приче више волео је слику,
а од разговора мимику.
Доведе зато немога Мику,
батаљона свога дику,
да газдинску води политику.

На имању Шона Лука
не виде нико ни вука ни смука
нити младог Перегрини Тука,
јер шумара виспреног је рука
ухватила сваког баука.

Где је сад кућа Шона Лука?

Ноћ је била, још свак спава,
кад ено чудноватог сплава

где пристаје покрај старог чуна.
На сплаву са два шогуна :
Шинђи Кагава и друг му Акизава.
Приђоше кући тише од мрава,
преслаб им противник беше брава,
као и уснули чувар Сава.
Шон те ноћи никако не спава,
кад уљезе виде обузе га страва.
У бег се даде, што чу да спашава,
но сваки покушај већ беше бадава...
Из куће излете, а за њим и глава.
Тако Куки наплати се природа алава,
а имање доби син јединац Јава.

„Лако ћемо“ млад господар рече,
„Од газдинства друге су ми ствари прече.
у провод ћу ићи свако вече,
само ће јагње од сад да се пече.“
Наједном престаде слуга дрва да сече,
све крушке из врта поједе мече.
Од суседа хваљен у Лукових мук
замени Јавиних бубњева звук,
Који и таласа надјача хук.
разиђоше се убрзо слуге
господаре да дворе друге
јер оданост им беше попут боје дуге.
Ето шта учини Јава Ш. Лук.

Такав би крај био ове приче дуге
да свирку не чу и Елингтон Дјук,
те неће млади господин Лук
иако не свира прелудијуме и фуге
у руке никада узети пијук,
или какве лопате друге.

Илија Бурић,
Анђелија Поњавић,
Лазар Радичевић
ЗД

МОДЕРНА ВИЛА И ЗИДАЊЕ СКАДРА

Бројне негативне особине српског менталитета често се сажимају у реч јавашлук која је постала и ознака за стање преовлађујућег одсуства реда и поразног исхода покушаја да се он успостави. Некажњив отпор према поштовању законом утврђених правила исказује се могућношћу да се свако, сходно својим интересима и потребама, понаша како жели. Одсуство контроле и неефикасно спровођење постојећих закона, недостатак смисла за рационализацију и ред карактеришу многе појаве на мапи нашег културног и друштвеног живота које се, без сагледавања њихових правих узрока, тумаче јавашлуком.

Уколико су овом одомаћеном турском речи означене појаве као израз негативног социопсихолошког стања, онда би се њихови узроци могли потражити у спорости, презирању времена и обавеза према ефикасности и тачности. Спорост која доводи до закашњења заправо је родно место јавашлука, који је од синонима за спори животни ритам и рад – турско аваш у значењу споро, полагаано – постао и ознака поменутог стања.

Успоравање и одуговлачење начин је игнорисања и не извршавања договорених и уговорених обавеза, и непоштовање важећих законских одредби и правила која регулишу области јавног живота. Из спорости и закашњења проистичу и друга битна одређења јавашлука: неодговоран, немарани алкав односпрема раду. Јавашлук постаје црта менталитета људи који своје опирање поштовању закона и правила исказују склоношћу да раде по свом нахођењу и да таквим односом према другима остварују своје интересе. Прототип тог стања је јавашлија, онај који избегава посао, нерадник и ленштина, а када је принуђен да ради, онда то чини неодговорно и несавесно. Он је алкав, запуштен и прљав, невољан да ради како треба, па зато прави грешке и оставља за собом препознатљиве замрљане трагове. Његове брљотине се не чисте и не исправљају, јер симболизују околну сагласност да се и тако може. Овакво понашање зависно је првенствено од социокултурне реалности и сазнања о непостојању одговарајућих механизма за спровођење постојећих закона, јер се исти појединци сасвим другачије понашају у земљама с доследно изграђеним правним системом. Слици културне запуштености средине доприноси одсуство јасне, идејне и планске перспективе о побољшању постојећег стања

које се слабом мотивацијом и неодговарајућим поступцима само погоршава. Оно се најбоље огледа у односу према јавном времену и простору који показује на који начин се схвата њихов значај у контексту организовања живота и потврђивања свог постојања.

Стању јавашлука погодује непостојање одговарајућих институција утемељених на стварним вредностима као носиоцима образовног и васпитног система, па појединци који би требало да раде једно – мисле на друго почну да се баве нечим трећим. У тој дифузији се и тежње ка великом добру претварају у своју супротност.

Међутим, и поред жеље да се понашамо сходно наведеном стандарду, да не радимо оно што хоћемо, већ оно што нећемо, силе које нас спречавају да остваримо жељени циљ указују на своју моћ. Оне су некада представљане као демони, попут негативне виле која је ометала грађење Скадра. Рушећи већ изграђено, оне спречавају наше самоизграђивање, односно наше долажење до циља. Данас те демоне можемо пронаћи у нама, оном делу нашег бића над којим немамо потребну контролу и које има власт над нама, уместо да ми владамо њим. Хаотичност и анархоидност, које владају нама, онемогућавају да рационално организујемо и уредимо колективни живот.

Уколико је ослабљена тежња ка доследности и принципијелности у сенци прејаког мотива за прагматичношћу, импровизацијама и самосналажењем, онда је доминација тактичког над стратешким умом само најопштија одредница нашег дуго трајућег независног стања које, повлађујући овом менталитету, постаје чинилац његовог одржавања.

**Исидора Бојовић,
Стефан Спалевић,
Анђела Младеновићи,
Тамара Шекуларац**

МОТО ДАНАШЊЕ ОМЛАДИНЕ

Реч јавашлук води порекло од арапске речи „јаваш“ што значи сутра. У српски језик је стигла преко Османлија. Негативну конотацију добија када се посао константно одлаже за сутра („јаваш“) што резултује недовршеним послом.. Дакле, јавашлук је одлагање посла и представља немаран однос према раду, алкавост на радном месту и нагомилавање незавршених послова. Јавашлук је, нажалост, мото доброг дела данашње омладине. Још је тужније што се јавља код многих ученика и студената који би у будућности требало да представљају интелектуалну елиту нашег друштва.. Модерне изреке које најбоље описују јавашлук су:

„Одложен ко положен“

„Што не мораш данас остави за сутра“

„Почињем од сутра“

Иако је јавашлук штетан за самог појединца, велику штету наноси и околини. Најбољи пример је деловање јавашлука на учинак групе. Нерад само једног члана може да доведе до неуспеха целе групе. У пројекту где математичар треба да изведе неке прорачуне и проследи их даље, кашњење успорава целокупан пројекат.

Шта је уопште узрок јавашлука? Можда је то уверење да ће неко други надокнадити њихов нерад и довршити њихове послове. У ствари, главни узрок јавашлука је мањак слободног времена. Људи који нису задовољни својим животом, који се нису довољно забављали у младости покушавају да наведене недостатке надоместе забушавајући на радном месту. Ова појава се најчешће манифестује у државним институцијама, где појединац није директно одговоран за крајњи исход посла, па не може да трпи драстичне репрекусије свог јавашлука. Као што је познати економиста 19. века, Адам Смит, рекао:

„Рад је једини извор друштвеног богатства“

Може се закључити да је због уске повезаности јавашлука са нерадом и неефикасношћу у многим предузећима смањен профит, што је резултовало смањењем економског потенцијала државе, њеног буџета и у крајњем случају угледа домаћих произвођача у иностранству. До овог последњег долази директним утицајем алкавости радника (које нико не надгледа, а слабо су плаћени) на квалитет производа. Као

пример можемо навести нашу познату фабрику аутомобила, као и пољопривреднике који су стављали камење у вреће са краставцима који су били намењени за извоз у Русију.

Насупрот државним институцијама, проблем јавашлука је много мање изражен у приватним предузећима. Радници се налазе „под присмотром“ и великом притиску да оствареним резултатима задрже запослење, што у данашње време уопште није лако. Као пример да се нека држава бори против јавашлука наводимо Јапан. Запослени су потпуно посвећени циљевима предузећа, а јавашлук представља велику срамоту за појединца. Ипак, ни тамо проблем јавашлука није идеално решен јер због ретког коришћења годишњих одмора и превеликог притиска на радном месту често долази до нервних сломова или, још горе, самоубиства.

Дакле, потребно је наћи неку средину између ова два приступа. Људи нису машине и потребно им је да „забушавају“ и „блеје“ у току дану да би могли да се носе са стварношћу. Само ови тренуци не би требало да испуне радни дан појединца. У ствари, најбитније је да свако схвати да јавашлук није друштвено прихватљив, и као такав мора се контролисати.

Долазимо до закључка да је јавашлук противник друштвеног просперитета, којег као кртица подрива и омета у сваком позитивном кораку. Неприметно улази у све поре друштва и изједа га изнутра. Највише изговора за јавашлук људи проналазе у мањку слободног времена, али уз добру организацију јавашлук се може потпуно избећи. Када би се људи мање жалили и више радили на превазилажењу својих проблема и тако дали узор другима, проблем јавашлука би био сведен на минимум.

Јавашлук се не исплати. Свако треба да „мућне главом“ пре него што почне да забушава јер ће му то кад-тад доћи главе. Одлагањем се само наглашавају обавезе када дође „станипани“ све ће да се уради „набрзака“ и траљаво, ако се уопште уради. Јавашлук такође може бити извор насиља и мобинга на радном месту јер неспособни, неквалификовани и лењи запослени пребацују своје одговорности на подређене и разним уценама изнуђују њихове услуге.

Можемо окарактерисати и овај наш рад као јавашлук, поготово његов крај, јер је у недостатку времена написано на начин који се види из приложеног. Најискреније извињење упућују потписани ученици.

**Игор Мартиновић, Адис Дијаб
Јован Мартиновић, Исидора Ђурић**

ЗДРАВО ДРУШТВО И БОЛЕСТАН ПОЈЕДИНАЦ

Наша трочлана комисија која се бави дугогодишњим испитивањима о структури односа и карактеристикама једног друштва, последњих неколико месеци посветила је пажњу једној од најзаступљенијих особина која влада у њему, а то је немарност према обавезујућем послу. Кроз многе разговоре са испитаницима извукли смо доста важних чињеница везаних за овај феномен. Кроз следећу исповест, једног од испитаника, М.Л. представићемо колико је јавашлук отежавајући фактор у функционисању једне особе:

„ Ја сам савршен пример алкавог, неодговорног и немарног ученика. Увек учим кампањски, немам потребне свеске и уџбенике, нити пишем редовно. Не придајем велики значај томе. То ме никада није занимало и одувек сам време потребно за учење користио за друге активности, од којих немам никакве користи. Свестан сам да ме је такав однос према школи одувек спречавао да будем успешнији. И није у питању само школа, већ било која активност. Никада нисам био педантан и детаљан. Знајући да ме то спутава, пар пута сам и покушао да урадим нешто по том питању. Покушавао сам да радим детаљније, да пишем читкије и сличне ствари које могу побољшати учинак у послу. Нажалост, ниједном нисам истрајао у својој намери, тако да је моје опхођење према послу остало исто. “

Након ове исповести, морамо покушати да пронађемо узроке и потенцијална решења за овај заиста озбиљан проблем.

На крају крајева, дугујемо бар толико несрећном МЛ.

Главни узрок јавашлука лежи у човековој анималистичкој природи. Да будемо прецизнији, мислимо на примитивну тежњу човека да задовољи своје најосновније потребе. То га спречава у разумној тежњи да обави посао од кога ће имати дугорочне користи. Такође, један од узрока је и наследни фактор. Заиста, велика је вероватноћа да ће дете неодговорних родитеља испољити сличне особине касније у животу. Коначно, последњи важан фактор је утицај средине, под тим подразумевамо васпитање које долази до изражаја у породици и прихватање друштвених норми које у зависности од друштва могу више или мање утицати на појаву јавашлука и других

негативних особина. Пошто морамо прихватити да апсолутно здраво друштво не постоји, јасно је да ни апсолутно здрава особа не може постојати. Као таква, она ретко може имати здрав однос према раду, тј. чешће га прихвата као наметнуту обавезу уместо као здраву друштвену активност којом доприноси напретку заједнице.

Наша истраживања су показала и да одређена јединка има различит однос према раду када ради самостално и када ради са више људи. Када ради са више људи, она је мање напета и до изражаја долази тимски рад. Такође, битно је напоменути и да не треба судити о односу особе према раду на основу њеног изгледа. Сетимо се пекара док меси хлеб. Његове руке су у тесту, кецеља му је прекривена брашном, али за њега не можемо рећи да има алкав однос према раду. Слична ситуација се дешава и када аутомеханичар ради свој посао испод неког аутомобила. Постоје и случајеви када је особа неодговорна само према једном послу који јој није привлачан, док према другим пословима она има одговоран однос. У другим случајевима, особа је по природи лења и њен однос према раду је немаран независно од посла који обавља.

Некада се може десити да и особе које неодговорно и немарно обављају свој посао, обаве успешно тај посао. Ипак, наше статистике показују да су случајеви када је однос према раду немаран, неодговоран и алкав, а посао лоше урађен, много чешћи. Лоше урађен посао може бити узрок многих несрећа. Зато могу настати проблеми ако особа која има неодговоран, немаран и алкав однос према раду, обавља посао од кога зависи велики број људи. Ако куварица у школској кантини немарно обавља свој посао, може се догодити да употреби неки покварени састојак и да много деце оболи од тровања храном. Ако је хирург немаран, пацијент не само да неће бити излечен, већ може и умрети ако хирург погрешно. Ако ватрогасац не крене одмах када зазвони аларм за узбуну, материјална добра могу бити уништена, а људски животи угрожени, неко може умрети или задобити тешке повреде. Познато нам је да су сви велики научници који су оставили неизмеран допринос напретку цивилизације били одговорни према раду, а неки су чак запостављали потребу за храном и сном да би завршили некакав пројекат који је много побољшао наше животе. Тако је наш познати научник Никола Тесла неколико дана проводио у својој лабораторији без тренутка одмора мислећи на нашу будућност.

Одговоран однос према раду нам може обезбедити боље

МГ ЧАСОПИС

услове за живот. Зато један део овог рада посвећујемо и начинима да се излечи неодговоран, немаран и алкав однос према раду. Један од начина је да се промени средина и друштво са којим проводимо време. Уколико не можемо да се концентришемо на учење у кући, можемо отићи у градску библиотеку где ћемо сигурно имати већу концентрацију када око себе видимо људе који марљиво уче. Битно је да постанемо свесни да од нашег односа према раду зависи и наша будућност, а и будућност наших ближњих.

Циљ овог нашег рада био је да пробудимо свест људи о овом проблему који постаје све чешћи у нашем окружењу. Надамо се да сте у њему препознали наш одговоран, марљив и педантан однос према раду.

**Марко Лимић,
Милица Новаковић,
Вукашин Брковић,
Катарина Лукић
ЗД**

НАГРАЂИВАЊЕ ЛЕЊИХ

Јавашлук је нешто што је иманентно самој људској природи, можда је чак њоме и условљен. Поставља се веома важно питање: да ли и како спољашња средина и наша околина утичу на наш однос према раду (нераду). Већина полази од претпоставке да основни и најинтензивнији утицај на појединца, његове ставове и основе понашања врши ни мање ни више, него управо најближа околина, а то је у већини случајева породица. У области психологије су вршена детаљна и подробна испитивања којима је научно доказано да се деца највише развијају у првим годинама живота. До осме године ми стичемо прва искуства са спољашњом средином и баш у том кључном периоду дете формира свој однос према обавезама и задацима који су му постављени. Ово ће се касније продубити и развити, и та особа ће се у будућем периоду по узору на то опходити и према школским и другим накнадно стеченим обавезама.

Долазимо до закључка да припадници друштвене заједнице и околине у којој се појединац развија дефинитивно утичу на истог; али то није нужно у позитивном смислу; већ напротив, околина која се и сама понаша недолично, негативно утиче на појединца и додатно поспешује његову немарност у свим сферама његовог живота, па самим тим и у односу према раду.

Поставља се још једно важно питање: чиме резултира аљкавост одређене особе и који је домет штете коју она наноси самом појединцу, његовим ближњима, пријатељима, сарадницима или се чак може веома фатално одразити и на цео друштвени систем, јер појединчева неодговорност заиста може у било ком смислу угрозити његов индивидуални рад. Још горе је када се та немарност одрази на његове колеге и друге људе који су неизоставно повезани са њим и условљени његовим радом, а нису у стању да утичу на његов карактер и унапред зацртан став о вредности и важности радне обавезе коју би требало да сви заједно испуњавају.

Људи су одувек тежили савршеном друштву, па је тако први пут и формирана идеја о идеалном друштвеном поретку, социјализму. Овде се говори о друштвеној идеји која се базира на личној одговорности појединца према својим радним обавезама и правима и сматра се да у оваквом друштву сваки човек треба да сам доприноси онолико колико је способан, али и да

од друштва узима само онолико колико му је потребно. Сходно томе, систем награде (надокнаде, плате) базира се на томе да иста радна места треба да буду једнако вреднована, а да ће сваки човек да обавља све своје дужности које су му тим радним местом биле наметнуте и предодређене. Овај друштвени поредак не оставља места за неодговорност и немарност, јер то није претпостављено чак ни као опција. То је вечити људски сан о идеалној држави замишљеној под именом Утопија, у којој нико није присиљен ни на шта, већ сам бира и прихвата обавезе које је у стању да испуни. Нажалост, људски карактер није такав. Лична тежња сваког појединца је да за што мање труда и рада пожње што веће заслуге и награде. Зато се стално срећемо са лошом ситуацијом да сви гледају како да избегну своје обавезе, а притом су спремни да траже свакаква права; и особина која почиње да се негује, расте и шири попут куге је лењост. Није то без разлога један од седам смртних грехова, јер посматрајући друге како се аљкаво понашају, и сами стичемо потребу да занемаримо неке наше обавезе, зато што не видимо поенту тога да ми радимо када око нас сви прибегавају доколици. Губитак воље као последица туђег јавашлука који притом постаје и наш, доводи до смањења рада и улагања, па се и цео лепо замишљен систем олако распада.

У свакодневном животу наилазимо на ситуације и велики број примера који могу да потврде претходно речено:

1. Још од раних дана, посматрајући своје већ искусне старије рођаке, деца умеју да се претварају да су болесна или прибегавају разним другим опцијама како би избегли баналне обавезе, као што су срећивње собе, скупљање играчака... Прво то чине наивно, невешто и онако дечје; међутим, како су старији, све су искуснији, и њихова неодговорност се повећава.

2. У школи јавашлук може да се испољи на више начина. Данас у наставно-образовним установама деца уче како да „тимски“ ураде задатке, преписавши од другог. Морална одговорност, а поготово жеља наше омладине за самосталним и пажљивим односом према раду је давно замрла. На оваквим будућим људима и академским грађанима се заснива „светла“ будућност наше земље.

3. И коначно, радна места. Најважнија, кључна улога особе је да у свом друштву буде човек који покреће машину. Оваква радна места која су од егзистенцијалне важности у нашој држави, нажалост попуњавају особе које су од свог детињства научиле и приметиле да је јавашлук, тачније неодговоран, немаран и аљкав однос према раду, најбољи начин остваривања личне користи. На позиције код нас су данас доспели људи без моралних вредности и образовања, који ће повући друштво са собом у понор.

МГ ЧАСОПИС

Као што је у наведеним примерима споменуто, јавашлук је данас честа појава која је свуда заступљена и, штавише, подржавана. Чини се да су код нас лењи негативци награђени и да чак лакше постигну своје циљеве. Уз оваква уверења не можемо ни од будућих генерација очекивати ма какав другачији став, до да је немар и неодговорност позитивна особина. Наш једноставан закључак је да је нашем друштву неопходна промена и успостављање система у коме ће се рад ценити.

**Марија Милојевић,
Катарина Јованов
Александра Докић,
Страхиња Стефановић**
4/6

Шеста београдска гимназија

ПРОСВЕТНИ
ПРЕГЛЕД

ПРОСВЕТНИ
ПРЕГЛЕД

галерија
 КУЛОАР
математичка гимназија београд